

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 1157/2020
10.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Пурић адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Ивана Кесар адвокат из ..., ради неоснованог обogaћења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4552/2019 од 19.09.2019. године, у седници већа одржаној 10.09.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4552/2019 од 19.09.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4552/2019 од 19.09.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Другог Основног суда у Београду П 259/15 од 21.02.2019. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе из поднеска од 02.07.2018. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име коришћења без правног основа његовог једнособног стана на ... спрату зграде у ..., улица ... број .., подигнуте на кп.бр. .. КО ..., исплати износ од 3.332.382,83 динара, са законском затезном каматом у складу са законом о затезној камати обрачунатој на месечне износе наведене у изреци. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу до 468.562,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4552/2019 од 19.09.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П 259/15 од 21.02.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује применом члана 404. ЗПП због потребе разматрања правног питања од општег интереса односно у интересу равноправности грађана, као и ради уједначавања судске праксе.

Тужилац је поднео одговор на ревизију тужене.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ...87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата накнаде за бесправно коришћење туђе ствари – стана тужиоца описаног у изреци првостепене пресуде. О правној природи и основаности тужбеног захтева, судови су одлучили уз правилну примену материјалног права из члана 219. Закона о облигационим односима, која не одступа од примене права у правноснажно окончаним поступцима са тужбеним захтевима у истим чињеничноправним ситуацијама. У ревизији се не указује која су то правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана због којих би било потребно да се одлучује о ревизији као изузетно дозвољеној, као ни потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, будући да тужена ревизијом не указује, нити доставља другачије правноснажне судске одлуке донете у споровима са чињеничним стањем као у овој правној ствари. Према наводима изнетим у ревизији, ревидент указује на битне повреде одредаба парничног поступка и оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, из којих разлога се ова врста ревизије не може изјавити.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Преиначена тужба ради исплате поднета је 02.07.2018. године а вредност побијаног дела правноснажне пресуде износи 3.332.382,83 динара, што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе од 118,01 динара за 1 евро, представља динарску противвредност 28.238,14 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у ком вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Одлука о захтеву тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији садржана у ставу трећем изреке донета је применом члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП. По налажењу Врховног касационог суда, трошкови одговора на ревизију нису били нужни ни неопходни због чега тужилац нема право на накнаду трошкова тог поступка.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић